

kladem vyšším (srov. rozh. č. 1348, 3440 Sb. n. s. tr. a čís. 232 Sb. n. s. civ.).

V souzeném případě zjistil nalézací soud — a zmateční stížnost toto zjištění po formální stránce vůbec nenapadá —, že šlo o starší již upotřebený stroj, a dospěl-li na základě toho k dalšímu zjištění, stížností rovněž nenapadenému, že výše nákladů nutných k opravě stroje nepřevyšuje částku 2.000 Kč vzhledem k tomu, že nelze při výpočtu škody s hlediska trestního práva vycházeti z cen nových součástek, jak to učinil znalecký svědek, nepochybil po stránce právní, podřadiv čin obžalovaného toliko pod skutkovou podstatu přestupku podle § 468 tr. z.

Čís. 6053.

Obžalovaný je obviňován z jiného trestného skutku ve smyslu § 263 tr. ř., objeví-li se nové skutečnosti, z nichž proti němu vyplývá podezření z nového, dosud stíhatelného a do obžaloby nepojatého trestného činu.

Obviňování se tu sice může státi jakýmkoli způsobem, nestačí však každý podezřívající projev, nýbrž musí skutečně jíti aspoň o zřetelné, veřejnému žalobci ihned (bez dalšího) postřehnutelné obvinění.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1937, Zm I 926/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím stěžovatel uznán byl vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z.

Důvody :

Zmateční stížnost, napadající rozsudek z důvodu zmatku č. 9 a), b) § 281 tr. ř., není opodstatněna. V § 263 tr. ř. se pod obviňováním z jiného trestného skutku rozumí objevení se nové skutečnosti, z níž vyplývá proti obžalovanému podezření z nového trestného jednání dosud stíhatelného a do obžaloby nepojatého se zřetelem na důsledky, které podle § 263 tr. ř. jsou spojeny s pominutím takové skutečnosti mlčením, nelze však každý, obžalovaného podezřívající projev považovati již za obviňování ve smyslu tohoto zákonného ustanovení (viz rozh. č. 1069 víd. sb., o němž se stížnost sama zmiňuje). Je sice přisvědčiti stěžovateli poukazujícímu na rozhodnutí čís. 1290 Sb. n. s., že obviňování z nového skutku se může stát způsobem jakýmkoliv, a že se k tomu formálních podmínek § 38 tr. ř. nevyhledává, avšak přes to musí skutečně jíti alespoň o obviňování zřetelné, státnímu zástupci ihned (bez dalšího) postřehnutelné (srov. čís. 1591 Sb. n. s.). Otázku, zda jde o obviňování takové, třeba si podle stavu věci zodpověděti v tom kterém případě zvláště.

Při hlavním přelíčení 1. dubna 1937 proti obžalovanému pro zločin podle § 99 a přestupek podle § 411 tr. z. vedeném udala svědkyně M., opravujíc svoji předchozí svědeckou výpověď: »Při mém vý-

slechu v Š. neřekla jsem celou pravdu, poněvadž mně obžalovaný před výslechem hrozil, že mě kulka trefí, že pod jeho prackama pojdu, že podlehnu. Proč to říkal, nevím, pravděpodobně, poněvadž jsem si ho nechtěla vzít. Bála jsem se ho a proto jsem v Š. tak vypovídala. Obžalovaný mne třikrát udeřil». Svědkyně přiznala tím ovšem nepravdivost svého svědectví ze dne 23. února 1937, neoznčila tím však ještě s dostatečnou zřetelností, že obžalovaný chtěl uvedeným svým jednáním vykonati vliv na její nadcházející svědeckou výpověď a pohnouti svědkyni, aby vypovídala v rozporu s pravdou v jeho prospěch. Nebylo tedy důvodu v její výpovědi, nesoucí se přímo jenom k činům tehdy inkriminovaným (§ 99 a 411 tr. z.), spatřovati poukaz na další zlý skutek obžalovaného; vždyť výše zmíněný dodatek M., že neví, proč to obžalovaný říkal (proč vyhrožoval), že pravděpodobně proto, že si ho nechtěla vzít, dokonce odmítal podezření, že účelem hrozeb bylo ovlivňování výpovědi a mluvil proti závěru na to, že M. tím již obžalovaného obvinila z ucházení se o falešnou výpověď svědeckou, totiž z návodu k němu hrozbou.. Obžaloba proti A. v souzené věci nespočívá také na tom, co státní zástupce zvěděl (mohl seznati) z výpovědi M. z 1. dubna 1937, nýbrž na výpovědi M. jako obviněné slyšené ve věci Tk XIII 695/37, kterážto výpověď je právě již určitá v tom směru, že obžalovaný A. pohrůžkami a žádostí snažil se přiměti a přiměl M. k tomu, že v Š. vypovídala nepravdivě. Nebylo proto ani podkladu k návrhu na rozšíření hlavního přelíčení na nově objevený trestný čin a k případné výhradě podle § 263 tr. ř. a nelze tvrditi, že opominutím výhrady zanikla trestnost činu podle § 199 a) tr. z. Uplatnění zmatku podle č. 9 b) § 281 tr. ř. pro domnělé opominutí postupu podle § 263 tr. ř. je tedy neopodstatněné.

Čís. 6054.

Nejvyššímu soudu je se omeziti na rozhodnutí o odmítnutí celého sborového soudu druhé stolice, i když stěžovatel zároveň s ním odmítá i jiné soudy nižší kategorie.

O zamítnutí celého okresního soudu rozhoduje vrchní soud.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1937, N I 229/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání, slyšev generálního prokurátora, žádost, již obviněný ve své trestní věci vedené proti němu u krajského soudu v Chrudimi pro zločin podle § 209 tr. z., zamítá vrchní soud v Praze, zamítl dále jeho žádost za delegaci krajského soudu v Jihlavě a postoupil vyřízení další jeho žádosti vrchnímu soudu v Praze.

Důvody:

Žadatel svým podáním odmítá ve své trestní věci pro zločin podle § 209 tr. z., vedené u krajského soudu v Chrudimi, a ve věci Td 510/37 krajský soud a státní zastupitelství v Chrudimi, vrchní soud v Praze, okresní soud v Německém Brodě, okresní soud v Humpolci, krajský soud a státní zastupitelství v Kutné Hoře, — a navrhuje zároveň, aby